

geringen gentagne gange har ført Folketinget bag lyset i sagen om udlevering og mishandling af fanger i Afghanistan – uanset hvad – trækker man bare på skulderen. Hvis det er virkelig slemt, giver man sig selv en næse.

Magtarrogancen kommer ikke kun til udtryk i grundlovsbruddet, den kommer også til udtryk i forhold til den økonomiske krise, for man har i regeringen fra begyndelsen holdt fast i, at der ikke var behov for nogen særlige initiativer for at sætte gang i beskæftigelsen. Det er måske slet ikke så underligt, for jeg har lige læst lidt i den her bog, der hedder »Løkkeland«. I den siger statsministeren bl.a.: Jeg er en vatnisse, jeg kan ikke træffe beslutninger. Nå ja, når nu man selv siger det. Men det er jo ikke nok bare at kunne erkende sine fejl. Når man har gjort det, skal man også handle i forhold til den erkendelse, og den handling mangler vi.

Forleden talte jeg med to unge mænd. De er begge to lærlinge. Den ene er i lære som elektriker, og den anden er i lære som tømrer. De glæder sig begge to rigtig meget til at komme ud på arbejdsmarkedet og bruge deres uddannelse til noget. Samtidig er de også begge to bekymrede, fordi de er bange for, at det, de reelt uddanner sig til, er arbejdsløshed.

Den ene sagde til mig: Nu har jeg endelig taget mig sammen, og jeg har brugt 4 år på at tage en uddannelse. Det har jeg gjort, fordi jeg vil kunne klare mig selv. Men når jeg bliver færdig, bliver jeg arbejdsløs, og så skal jeg måske være arbejdsløs i 3-4 år, alt efter hvor lang tid krisen tager, så kommer jeg til at stå bagest i arbejdsløhedskøen, for til den tid kommer der nye tømrere og nye elektrikere ud fra de tekniske skoler, som er mere opdaterede på deres uddannelse. Han sagde til mig, at så var det jo spild af tid, at han overhovedet uddannede sig. I en situation, hvor vi i den grad har brug for, at flere unge mennesker tager en uddannelse, er det meget alvorligt, hvis de unge begynder at tænke, at uddannelse er spild af tid. Men desværre tager den her tømrerlærling jo ikke helt fejl, for arbejdsløsheden på det arbejdsmarked, han uddanner sig til, vokser for hver eneste dag, der går.

Det allerstørste problem er, at der jo er masser af arbejde, de her to lærlinge kunne gå i gang med, hvis bare regeringen ville give dem lov til det. Vores skoler, vores plejehjem og vores børnehaver trænger til at blive sat i stand, og de to lærlinge, jeg talte med, ville meget, meget gerne give en hånd med. Hvis man var villig til at sætte gang i de offentlige investeringer, kunne man

faktisk slå tre politiske fluer med et smæk. For det første kunne vi få forbedret vores fælles velfærd, for det andet ville de her investeringer sætte gang i beskæftigelsen, og for det tredje kunne vi for alvor komme i gang med de energirenoveringer, som er fuldstændig afgørende, hvis klimakrisen faktisk er noget, man tager alvorligt. Med andre ord kan vi nedbringe arbejdsløsheden markant. Det eneste, det kræver, er politisk vilje.

På spørgsmålet om, hvor pengene skal komme fra, kan vi jo starte med at konstatere, at man har smidt 100 mia. kr. efter bankerne – 100 mia. kr. til de banker, der bærer en stor del af ansvaret for, at vi står i den økonomiske krise. Efter at den check var blevet skrevet under, gennemførte regeringen en skattereform, der betyder, at der bliver pumpet penge ud til skattelettelser til de mennesker, som i forvejen har rigtig, rigtig meget. Men pengene til job og pengene til velfærd kan regeringen aldrig finde. De snakker straks om økonomisk uansvarlighed. Sandheden er, at V, K og O har soldet fælleskassen væk i stedet for at bruge den f.eks. på vores fælles velfærd og her og nu på at sætte skub i beskæftigelsen.

Ud over at vi skal have bremset arbejdsløsheden, er det jo altså også nødvendigt at tage ansvaret for de mange tusinde mennesker, der desværre er blevet ramt af arbejdsløshed. På grund af den lave dagpengesats oplever de mennesker nogle meget markante indkomstab, som faktisk betyder, at mange må gå fra hus og hjem. Og årsagen til, at lønnedgangen er så stor, er jo, at dagpengene er blevet mindre og mindre værd igennem de seneste år.

Kl. 19:05

Dagpengedækningen er faldet til 47 pct. for en almindelig lønmodtager. I 1982 var den tilsvarende dækning 70 pct. Det betyder for en gennemsnitlig metalarbejder, der i dag mister sit arbejde, at han eller hun går fra en indkomst på omkring 30.000 kr. om måneden til en indkomst på godt 15.000 kr. om måneden. Der er behov for, at dagpengedækningen bliver hævet. Vi har ikke brug for flere fattige i det her land. Jeg ved godt, at vores socialminister siger, at der slet ikke findes fattige mennesker i Danmark. Der findes kun økonomisk udfordrede. Jeg ville sådan ønske, hun havde ret, det har hun bare ikke. Sandheden er, at flere og flere børn i Danmark vokser op i fattigdom.

Det er mange gange blevet sagt, at politik handler om at prioritere. Det er fuldstændig rigtigt. Regeringen har valgt at prioritere dem, der